

2026. március 20 – 25. Brassó és környéke

1. nap március 20. péntek. Utazás Brassóba

Reggel szép nyugodtan felkészültünk brassói utazásunkra. Kellemes időpontban 1215-kor indult a repülőgépünk Ferihegyről, ezért nem kellett nagyon korán elindulnunk otthonról.

Időben kiértünk Ferihegyre. Meglepődtünk, hogy ebben a kora tavaszi időpontban is rengetegen utaztak.

A biztonsági zónában szinte le kellett meztelenre vetkőznünk. Eléggé szívóztak. Ilka hátizsákját félre is tolták, de nem találtak benne természetesen semmit. Miért kell ennyit szívózní?

A repülőbe való beszálláskor is eléggé szívóztak a csomagok méretével, szerencsére velünk nem foglalkoztak.

A repülőút kellemes volt. Kicsi turbulencia volt, de nem volt vészes. Szinte egész úton a felhők fölött repültünk, csak néha lehetett valamit látni.

Kb. egy óra alatt értünk Brassóba. A repülőtér kicsi, de elég szép.

A reptéren helyi magyarokkal kellemesen elbeszélgettünk, és fontos információkhoz jutottunk hozz. Gond nélkül kijutottunk a repülőtérről.

A városba az A1-es busszal jutottunk be. Kicsit nehézkes volt a jegyek megvásárlása, de a busz sofőrje segített.

A buszon megismerkedtünk nagyon kedves magyarokkal. Kiderült, hogy Veszprémiek. Megtárgyaltuk, hogy merre megy mindenki.

Beértünk Brassó központjába. Leszálltunk a Levada Postei buszállomáson.

A szállásunk 200 méterre van a buszállomástól.

Gyorsan megérkeztünk a Strada Muresenilorhoz, ahová a szállásunkat jelezték.

Nem volt megnevezve az utcaszám, ezért csak mászkáltunk jobbra-balra.

Próbáltuk felhívni a megadott telefonszámot. Nem vették fel.

Próbáltuk a booking.com-on felvenni a kapcsolatot. Nem válaszoltak.

Próbáltunk Whatsappon üzenetet küldeni. Semmi válasz.

Hideg volt, fáradtak voltunk. Nagyon megijedtünk, hogy át lettünk vágva.

Végre a szállásadóval sikerült felvenni a kapcsolatot.

Sok-sok részletben megkaptuk a szállásba való bejutáshoz szükséges információkat.

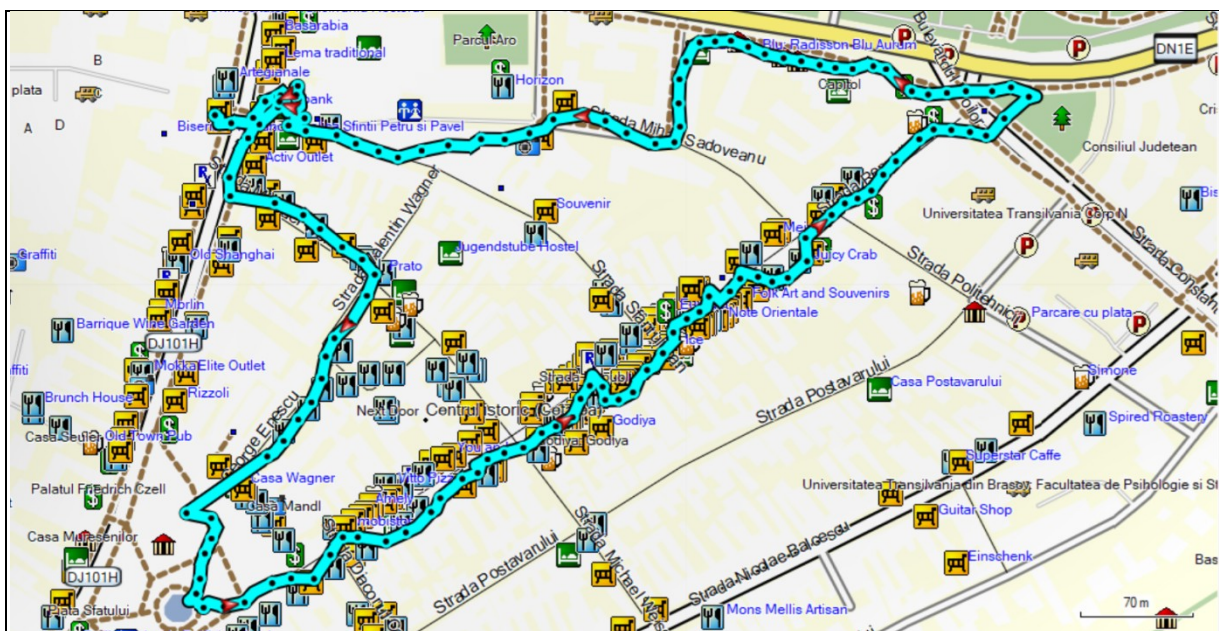
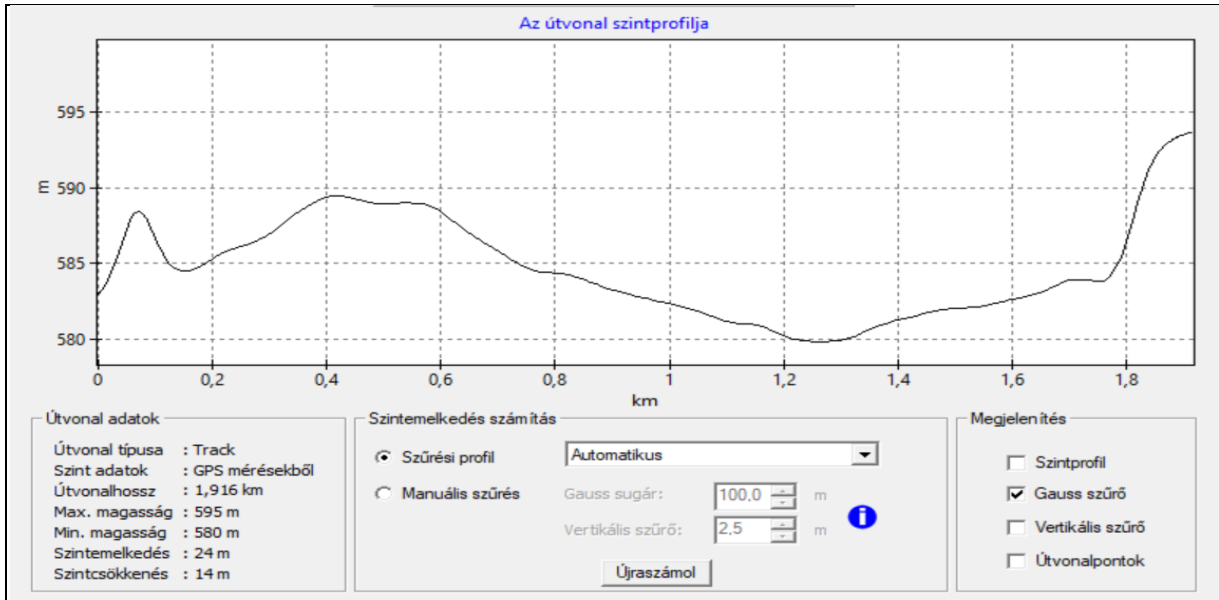
Végre bent voltunk a szálláshelyünkön.

A lépcsőház elég érdekes, de a lakás tök jó.

Egy kis pihenés után elindultunk vásárolni. Rendkívül közel van egy bolt, ahol ételt, italt vásároltunk.

Ezután tettünk egy esti sétát a belvárosban.

Táv: 2km; szint -

Nagyon szép a kivilágított belváros, nagyon elégedettek voltunk. Egy helyen kemény kinézetű legények voltak, de semmi problémánk nem volt velük.

Gyönyörű házakat láttunk. Beértünk a főtérrre, ami hatalmas és nagyon szép.

Nagyon tetszett a kivilágított Cenk hegység is.

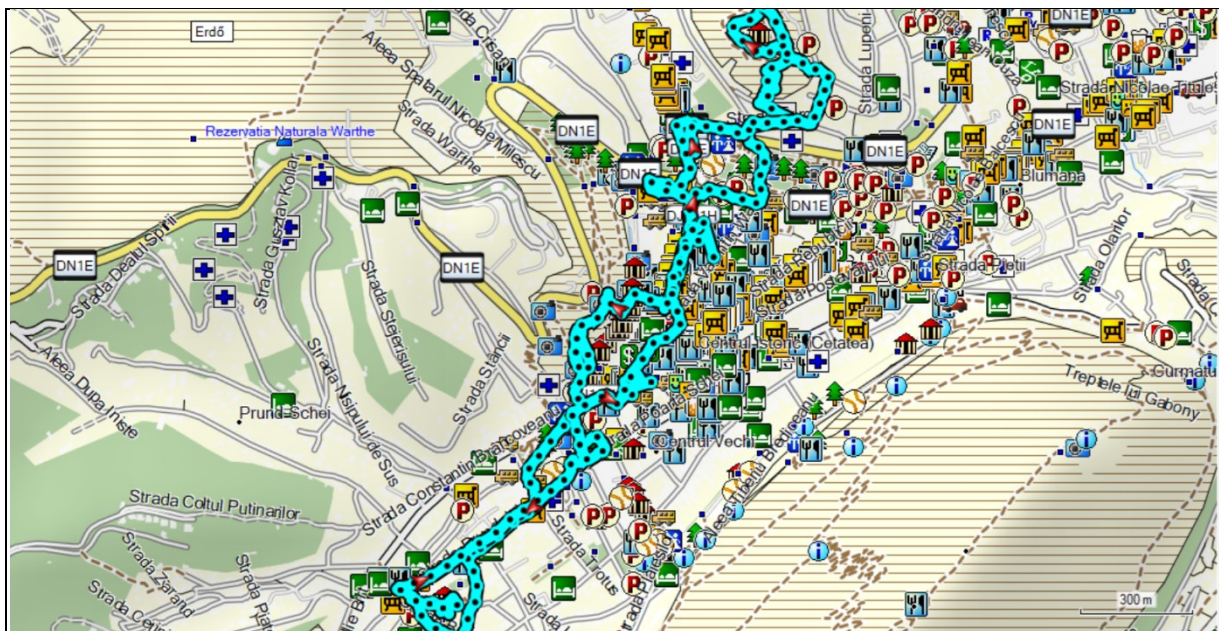
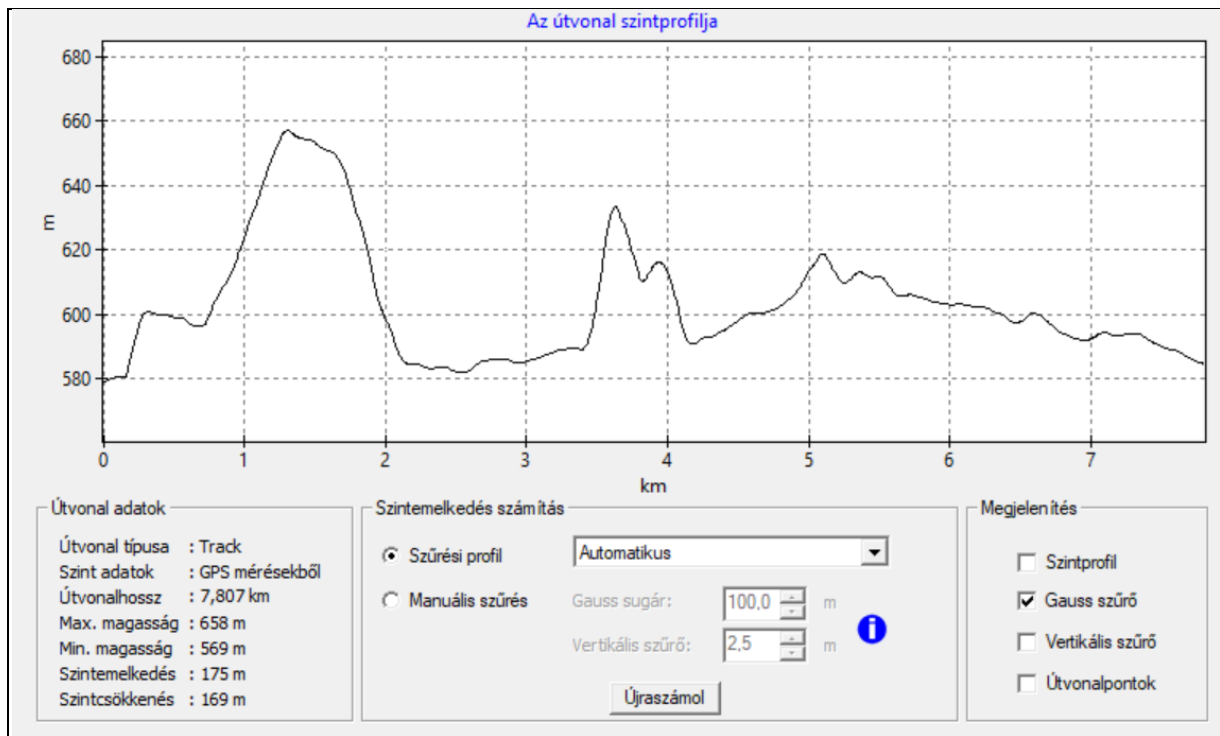
Nagyon elfáradva hazaértünk. Jól fog esni a pihenés.

Holnapi napon Brassó város részletes megtekintése lesz a programunk.

2. nap március 21. szombat. Brassó városnézés

Dél-élelőtti útvonal: Szállásunk – Fellegvár – Graft bástya – Fehér torony – Fekete torony – Szent Miklós székesegyház – Fekete templom – Katalin kapu – Tanácsháza – Szállásunk

Táv: 8 km → 12 pont; szint: 200 m → 4 pont; csillagtúra → 1 pont; MTSZ pont: 17

Korán reggel fél kilenckor indultunk a városnéző túránkra. Egészen hideg volt az időjárás. Nem sokkal volt melegebb nulla foknál. Jól beöltöztünk.

Szállásunktól nem túl távol van a Fellegvár. Nem túl nehéz emelkedő után megérkeztünk egy cikkcakkos hegyi ösvényhez. Jó lihegtető volt az útvonal. Mire felértünk a Fellegvárhoz, jól megizzadtunk.

A kilátás leírhatatlanul szép volt. Láttuk a várost, meg a közelében levő Havasokat, amik tényleg havasok voltak.

Körbejártuk a Fellegvárat. Szébbnél-szebb kilátásokban gyönyörködtünk.

Lesétáltunk a Fellegvártól a Levada Postei buszállomáshoz. Itt megnéztük a buszmenetrendeket. Nagyon fontos számunkra, mert a következő napokon innen fogunk indulni a Brassón kívüli kirándulásainkra.

A buszállomás után következett a Graft bástya. A bástya egy nagyon szép és rendkívül tiszta patak partján helyezkedik el.

Ezután egy meredek lépcsősoron a Fehér torony következett. Olyan nehéz, meredek volt a lépcsősor, hogy alig tudtunk felvászorogni a toronyhoz. A torony kilátójából sokáig gyönyörködtünk a város panorámájában.

Hegyi ösvénye folytattuk utunkat. Egy nagyon szimpatikus apuka sétált kb. 3 éves kislányával. A kislány egy hős volt. Nem is értem, hogyan bírta a nehéz, hosszú terepet. Belőle igazi túrázó lesz, úgy gondolom.

A Fehér torony után kicsit hosszabb távon elértük a Szent Miklós templomot. A templom fel van állványozva, felújítás alatt áll. Teljesen meg kellett kerülnünk a templomot, mire megtaláltuk a bejáratát.

A templom belülről is felújítás alatt áll, ezért teljes pompájában nem tudtunk gyönyörködni, de azért így is nagyon szép volt.

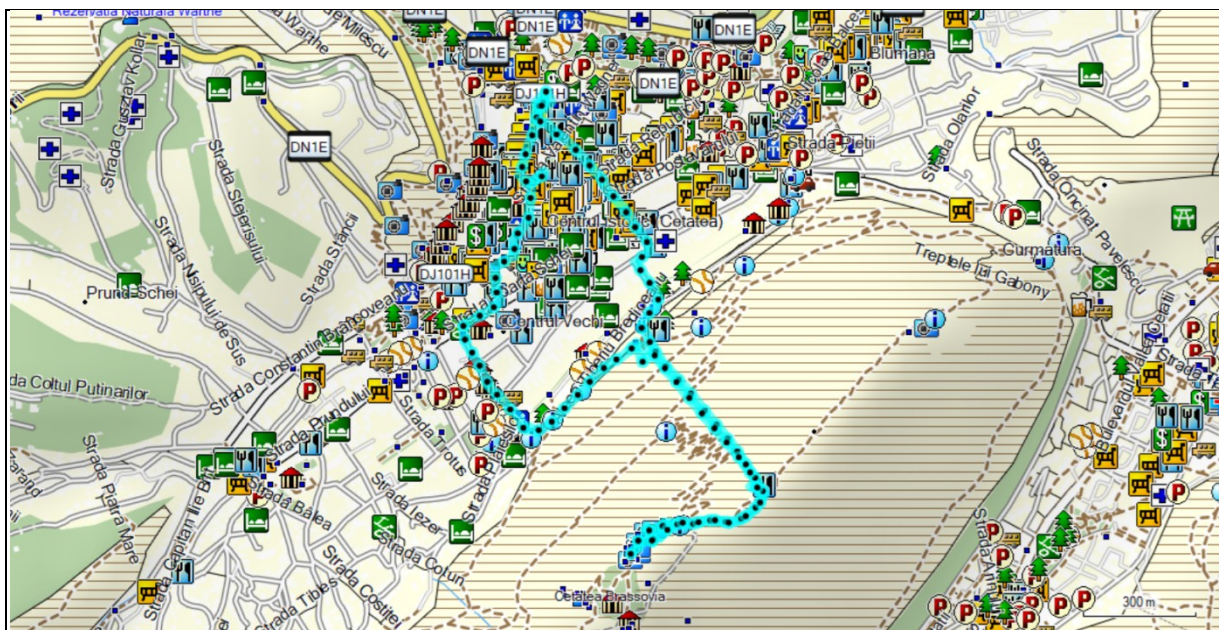
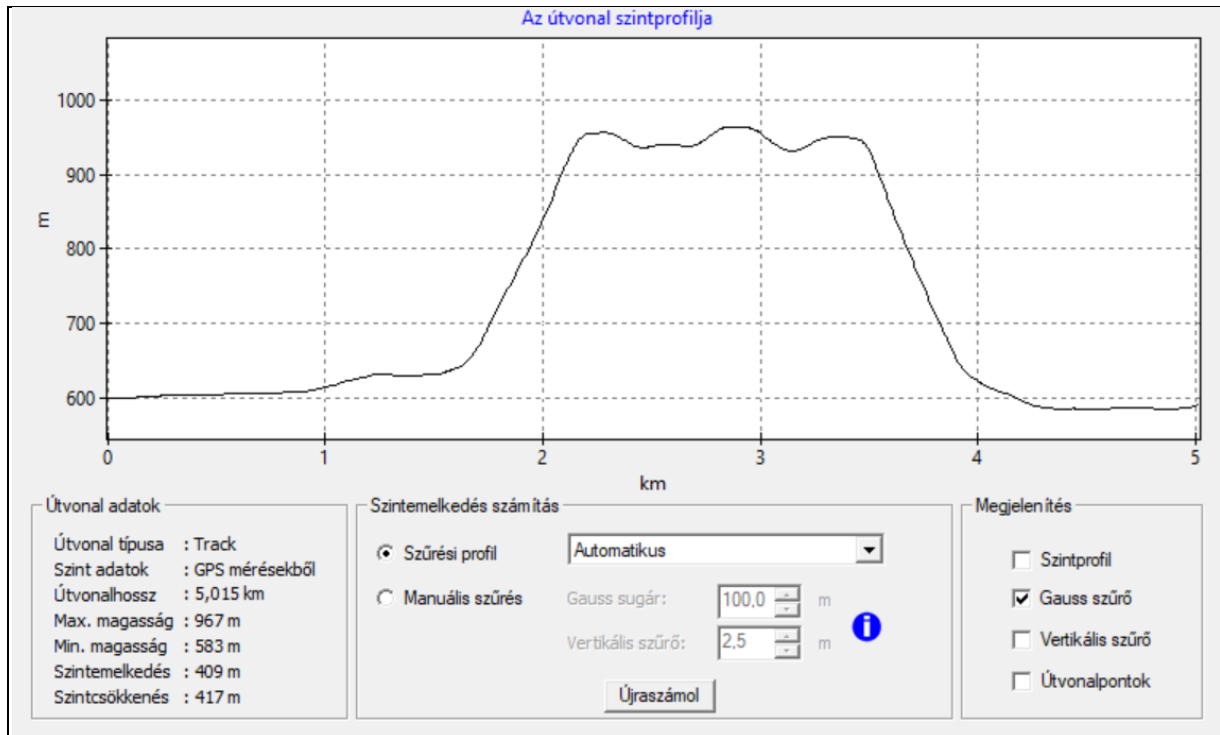
Ezután a Fekete templomhoz jutottunk. Útközben találkoztunk tegnapi Magyar útitársainkkal. Megbeszéltük, hogy merre jártunk és merre szándékozunk menni.

A Fekete templomhoz értünk. Belépés előtt egy padon ebédeltünk. Nagyon fáztunk. Ilkának megemlítettem, hogy mit szólna hozzá, ha a templomlátogatás után hazamennénk egy kicsit pihenni. Nem volt ellenére, ezért hazamentünk szállásunkra. Jót pihentünk és melegedtünk.

Jajjjj! Még volna egy délutáni programunk. El kéne indulnunk. Nem sok kedvünk van hozzá, de ha ma nem megyünk el a délutáni programunkra, akkor soha nem jutunk el a délutánra betervezett helyekre. Elindultunk!!

Délutáni útvonal: Zsinót utca (lezárva, nem lehetett bemenni az utcába) – Takácsok bástyája –
 Kötélverők bástyája – Vadász torony – Libegő alsó állomása – Libegő felső állomása – Brassó felirat
 melletti kilátás – Cenk hegy csúcsa – Libegő felső állomása – Brassó belváros – Szállásunk

Táv: 5 km → 8 pont; szint: 400 m, ebből kb: 300 méter libegővel → ezért 2 pont; MTSZ pont10 pont

Jaj! El kell indulnunk, pedig fáradtak vagyunk. De ha ezt a programot nem csináljuk meg, akkor soha nem jutunk el ide.

Elindultunk a Tanácsház tér felé. Ezután eljutottunk Európa legkeskenyebb utcájához a Zsinór utcához. Legnagyobb megdöbbenésünkre az utca teljesen le van zárva. Hát sajnos ez kimaradt.

Ezután a Takácsok bástyájához jutottunk el. Fából kiépített, több emeletes bástya volt, nagyon tetszett nekünk ez a hely. Kicsit az Erdélyi faerődítményekre emlékeztetett.

Szép lassan, egy nagyon kellemes úton eljutottunk a Telecabin alsó állomásához.

Ebben a télise időjárásban is elég sokan voltak a jegypénztáránál.

Megérkezett egy Telecabin. A leírások szerint 8 fős a befogadóképessége. Ennek ellenére legalább 15-20-an voltunk a libegőben. A libegő nagyon gyorsan felért a Cenk hegy tetejére.

Innen elsétáltunk a Brassót jelző táblákhoz. A kilátás leírhatatlanul szép volt.

A kilátóhelyen sok fényképet készítettünk. Nehezen indultunk tovább, mert annyira gyönyörű volt a kilátás.

Ezután következett a Cenk hegy csúcsának meghódítása. Nem túl meredek és nem túl hosszú emelkedő után feljutottunk a csúcsra, ahonnan az előzőnél talán még szebb volt a kilátás. A hegység másik oldalára is csodás kilátás nyílt. A Havasok hóval borított csúcsaiban gyönyörködtünk sokáig.

Sajnos búcsúznunk kellett a Cenk hegytől.

A Telecabinnal lementünk az alsó állomáshoz.

Ezután az Óvároson keresztül a szállásunkra értünk.

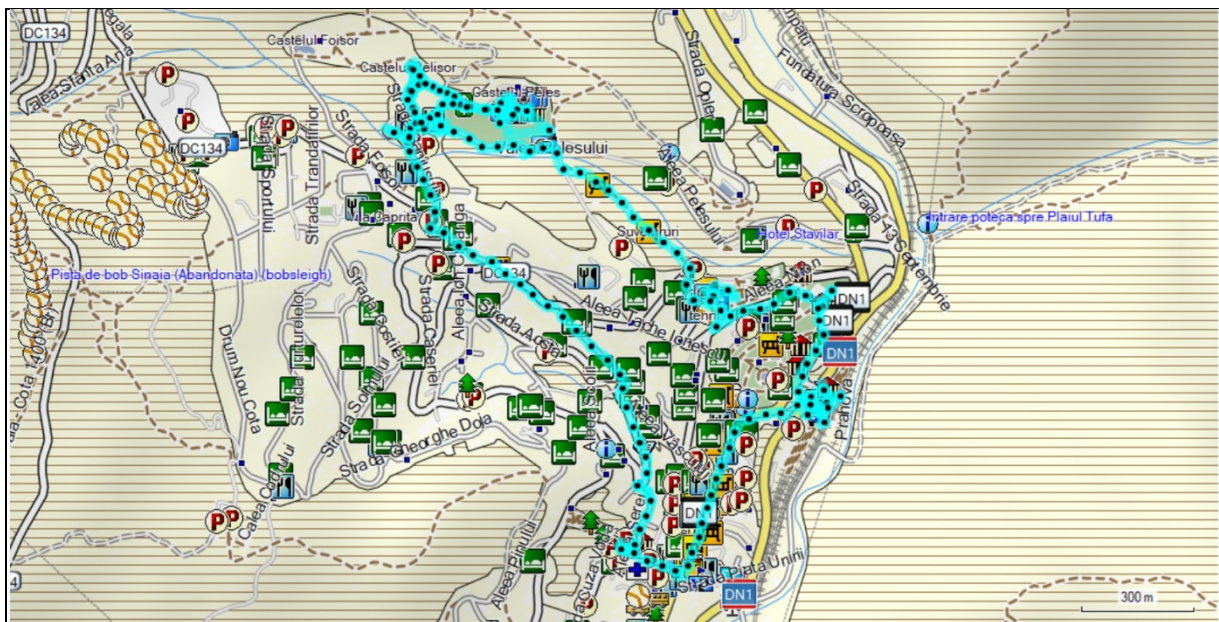
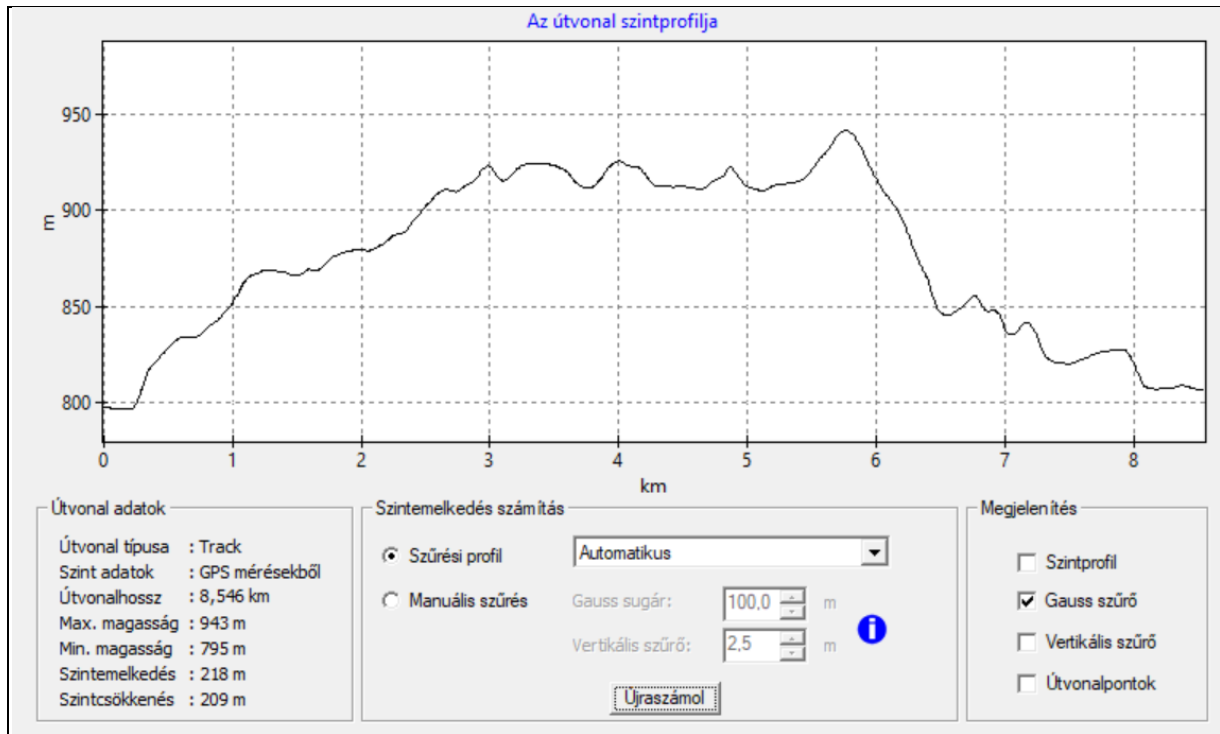
Nehéz, de gyönyörű napunk volt. Az időjárás lehetett volna kedvezőbb is, de örülhettünk neki, hogy néhány csepp esőn kívül nem volt semmi zavaró tényező ezen a mai, nagyon szép kiránduláson.

Holnap Sinaia lesz a célpontunk, bízunk benne, hogy nem lesz problémánk a tömegközlekedéssel.

3. nap március 22. vasárnap. Sinaia (Szinája)

Útvonal: Sinaia vasútállomás – Casino – Ortodox székesegyház – Peles völgy – Peles völgyi kávézó – Pelisor kastély – Peles kastély – Sinaia telekabin alsó állomás – Sinaia vasútállomás

Táv: 9 km → 14 pont; szint: 200 m → 4 pont; csillagtúra → 1 pont; **MTSZ pont: 19**

Éjjel esett az eső. Azt hiszem egészen sokat. Az éjszakánk nagyon rossz volt. Valami tuc-tuc zenés diszkó volt az épületben. Éjjel kettőig dübörgött a borzalmas zene. Csak forgolódtunk. A falak és az ablakok beleremegtek a szörnyűséges basszus szólamokba. Kettő után már halkabb lett a zene, de még sokáig nem sikerült elaludnunk.

Végre sikerült néhány órát aludnunk. A közeli templom harangja ébresztett minket. Milyen boldogok voltunk miatta.

Na jó, akkor kezdünk készülődni a Sinaiába tartó kirándulásunkra.

Elindultunk. Az utcák vizesek voltak a nagy eső után. Igen csípős volt a reggel.

Kimentünk a buszállomásra. Nemsokára jött a busz és rövidesen kiértünk a vasútállomásra.

Egyetlen ablaknál árulták a jegyeket. Elég hosszú sor állt. Megfigyeltük, hogy egy túracsoport volt előttünk. Mindenki egyenként vette meg a jegyét. Attól féltünk, hogy ez miatt a kicsit nehézkes jegyvásárlás miatt lekéssük azt a vonatot, amit kinéztünk magunknak.

Megvettük végre a jegyet. Romániában a 65 éven felüliek is teljes árú jeggyel utazhatnak. Nincs ám olyan nagylelkűség, mint Magyarországon. Nálunk még a Román 65 felettiek is ingyen utazhatnak. Szívtuk is egy kicsit a fogunkat. Úgy éreztük, hogy jól megkérik a vasúti jegy árát az itteniek.

Kellemesen utaztunk. Minél távolabb jutottunk Brassótól, annál havasabb lett a táj.

Egy órás vonatkozás után megérkeztünk Sinaiába.

A vasútállomásról rögtön emelkedő következett. Meredek lépcsősoron jutottunk fel a Casino épületéhez. A leírások szerint ez az épület nem látogatható. Meglepetésünkre sokan mentek be az épülete, ezért mi is benéztünk. A Casino elég díszes volt, de semmi különleges. Valami előadás kezdődhetett, mert a színházterme kezdett megtelni. Nekünk ennyi elég is volt a Casino épületéből.

A Casino után kerestük azt az épületet, amiben Enescu, a Románok nagy zeneszerzője is lakott egy ideig. Hát nem tudom, vagy rosszul jelöltem ki az épületet, vagy jól. De ha jól, akkor nagyon sajnálatos, hogy ennyire hagyták lepusztulni azt az épületet, ahol Enescu lakott.

Ezután az ortodox székesegyház következett.

Gyönyörű volt a templom, meg a körülötte lévő épületek. A templom kívülről fel volt állványozva, de ezen már meg sem lepődtünk.

Beléptünk a templomba. Ez maga a csoda. Gyönyörű volt belülről. Túlságosan nem mertünk mászkálni, meg fényképezni, mert épen tartott a tíz órás mise.

Körbejártuk a templomot és gyönyörködtünk a csodás kilátásokban.

Ezután egy teljesen járatlannak hitt úthoz értünk. Kicsit aggódtunk, hogy medvével találkozunk. Nem kellett sokat gyalogolnunk, bazársorhoz értünk. Mindenféle szuveníreket árultak. Egész érdekes volt a hely. Egy szép, vizeséssel teli patak csordogált az út mellett. Kár, hogy a patak partja időnként elég szemetes volt.

A bazársor vége környékén megpillantottuk a Peles kastélyt. Össze-vissza fényképezkedtünk.

Volt egy tervünk, hogy először a Forbes kastélyhoz felgyaloglunk, aztán onnan megyünk a Pelesiori kastélyhoz megyünk. Délre volt időpontunk. Sajnos a kijelölt útvonal le volt zárva. Valószínűleg fakitermelés miatt, bár a medvék is szívesen járkálnak ezen az útvonalon.

Mivel rájöttünk arra, hogy a Forbes kastélyhoz csak nagy kerülővel juthatunk fel, ezért stratégiát váltottunk. Beültünk a rendkívül forgalmas kávézóba. Egyre több ember érkezett, akik mind a Peles kastélyra voltak kíváncsiak. A Peles kastély Románia leglátogatottabb kulturális helye.

Akármennyire húztuk a kávézóban az időt még volt egy órán délig, amikor szólt a Pelesior kastélyba való belépőnk. Próbáljuk meg, hátha beengednek minket. Kicsit szűkös az időnk a Pelesior kastély és a Peles kastély látogatási ideje között.

Próbáljunk meg bemenni, hátha beengednek egy órával előbb. Hát nem. A beléptetőnél álló kisasszony rendkívül szigorúan elutasított minket.

Jó, akkor tegyünk egy kört, addig is telik az idő. Tizenkét perccel 12 előtt újból próbálkoztunk. Hát ez sem jött össze. Akik az automatából vásroltak rögtön bemehettek, akik három héttel előre megvásárolták a belépőt, azok várakozzanak. Nagyon durva volt.

Fokozódott a tömeg a bejáratnál. Végre mi is bejutottunk a kastélyba. Teljesen kedvetlenül léptem be. Nem is estem hanyatt a kastély látványától. Tele turistával, alig lehetett lépni. Fényképezni is csak titokban lehetett. A kastély nem nyerte el túlságosan a tetszésemet. Ennél sokkal többre számítottam. Ez nagyon kevés volt. Nem elég, hogy szívóztak velünk, még a látványosság is sokkal kevesebb volt, mint amire számítottunk.

Alig vártam, hogy végre kijussak a Pelesior kastélyból.

Átsétáltunk a Peles kastélyhoz. Legalább száz méteres sor várakozott a bejutásra.

Kerestük a ládapontot, de a nagy tömeg miatt nem igen találtuk. Petit megcsörgettük, aki a geocaching.hu lapon az előttünk lévő megtaláló volt.

Köszönjük a segítséget.

Nagy tülekedés után végre bejutottunk a Peles kastélyba.

Egy angol nyelvű csoporthoz csatlakoztunk. Fogalmam sincs, hogy milyen csoda folyamán. Elképesztő nagy tolongás, idegeskedés volt a kastély bejáratánál.

Az idegenvezető csaj egész jól bemutatta a Peles kastélyt.

A kastély nagyon szép, rendkívül díszes. Elképzelhetetlenül fényűző. Nagy élmény volt a megtekintése.

A kastély látogatás után következett a Telecabin alsóállomása.

Nehéz, meredek lejtőn közeledtünk a Telecabin alsó állomásához. Menetközben gyanússá vált, hogy nem látunk semmi mozgást a libegőn és környékén.

Félúton már tudtuk, hogy ez a libegő nem működik.

Odaértünk a Telecabin alsó állomásához. Ki volt írva, hogy karbantartás miatt zára. Sajnos az Intereneten ezt az információt elfelejtették kiírni.

Csalódottan sétáltunk tovább a Sinaiai vasútállomáshoz.

Közel tíz perces késéssel érkezett a Brassó felé tartó vonat Bukarestből.

Kellemes vonatozás után megérkezünk Brassó buszállomáshoz. Szerencsénkre a busz egy perc várakozás után már indult is.

Fáradtan érkeztünk haza.

Mi lett volna, ha még a Telecabin is működött volna?

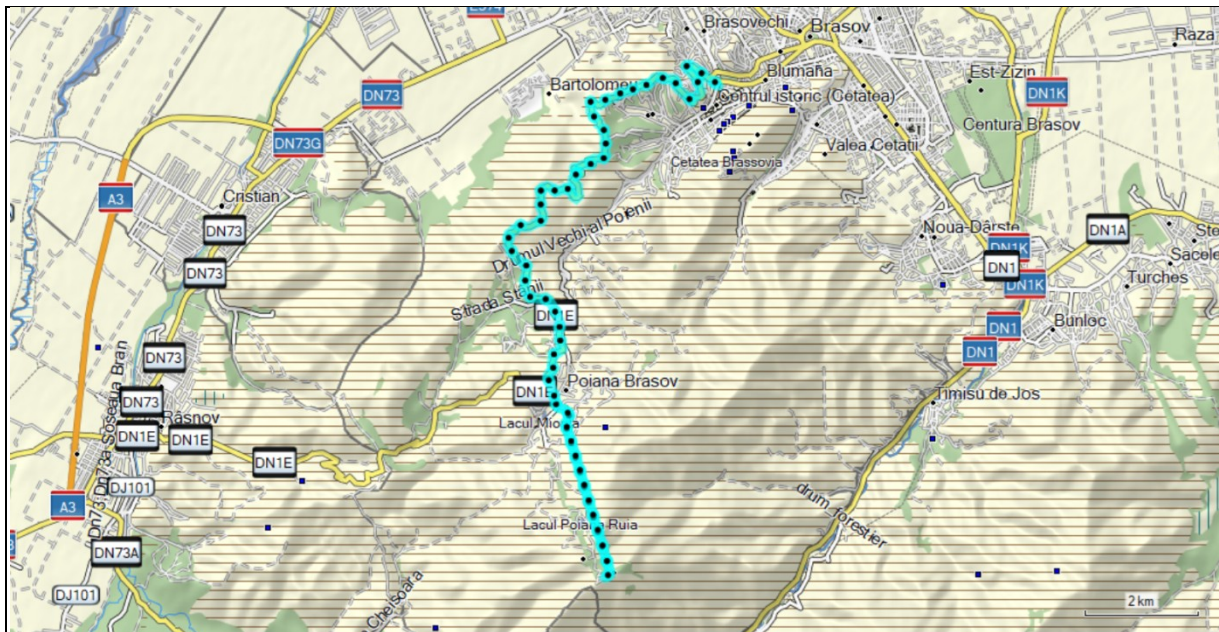
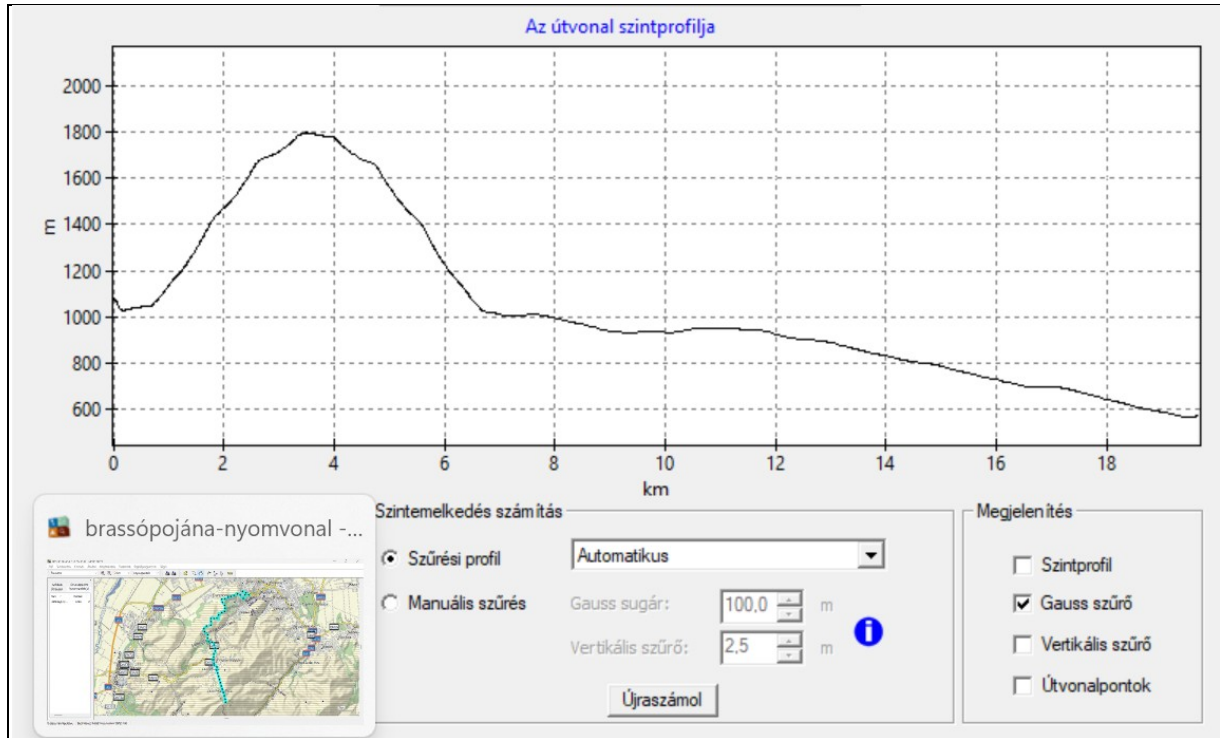
Holnapi napra változtatunk túratervünkön. Sepsiszentgyörgyön fogunk kezdeni és ha az időjárás kedvező lesz, akkor megyünk Brassó Pojánába. Meglátjuk. Végül úgy döntöttünk, hogy a közlekedési nehézségek miatt minden marad az eredeti túraterv szerint. Először Brassó Pojana, majd délután Sepsiszentgyörgy

Mindenesetre ez a nap nagyon szép volt. Kár lett volna kihagyni.

4. nap március 23. hétfő. Brassó Pojána és Sepsiszentgyörgy

Délelőtt Brassó Pojána.

Táv: 1 km m; szint: 100 m. **MTSZ pont: 4** (A többi táv és szint busszal és Telecabinnal lett megtéve)

Kimentünk a Livada Postei buszállomáshoz és a 20-as busszal már robogtunk is Brassó Pojánába. Az út rögtön az elején átváltott szerpentinesre. Elhaladtunk a Fehér torony mellett. Ekkor vettük csak észre, hogy már a Fehér torony is milyen magasan van. Lassan felértünk egy hágó tetejére. Több autós pihenőhely is ki van alakítva. A kilátókból csodálatos kilátás nyílik Brassóra és velünk már egyenlő magasságban lévő Brassó tetőhöz. Egy kis lejtő után újból elkezdett emelkedni az út. Egyre nagyobb szerpentineket küzdött le a buszunk. Lassan megérkeztünk Brassó Pojánába.

A sílécés versenyzőket követtük. A hó kicsit szállingózott. Pár száz méteres gyaloglás után megérkeztünk a Capra Neagra elnevezésű sífelvonóhoz.

Nem voltunk sokan, még korán volt. Ez volt a mai napon az első menet a hegyre.

A kabinban mindössze hatan voltunk.

A hegy nagyon meredek volt. Időnként félelmetesen mély szakadékok voltak alattunk. Egyre több volt a hó. A hegyoldalban lévő fenyőfák roskadoztak a hó alatt.

Felértünk a hegytetőre. Egész kellemes -2 fok volt egy kihelyezett hőmérő szerint.

Sétálgattunk egy kicsit a Telecabin felső állomása közelében. Az út elég meredek és csúszós volt minden irányban. Az emberek által letaposott hó megjegesedett, arra ráesett egy kis friss hó. Nagyon veszélyesen csúszós volt a terep. Nem nagyon mertünk sokat mászkálni, nehogy elessünk és valami baleset érjen minket.

Csodáltuk az alattunk elterülő sípályákon csúszkálókat. Megérkezett a következő Telecabin. Ebben már többen voltak. Köztük gyerekek is. 8-10 évesek lehettek.

Figyeltük, hogy mit csinálnak. Meglepődve fedeztük fel, hogy pár perc múlva már a csúcstól jóval lejjebb csúsztak, majd kis idő múlva már el is tűntek szemünk elől.

Örültünk neki, hogy a csúszós lejtőn nem estünk el. Kicsit csalódottak voltunk, hogy a túl nehéz útviszonyok miatt kevesebbet mászkáltunk fent, mint amire számítottunk. Ráadásul az időjárás is elég zord volt. Utólag már örültünk is neki, hogy tegnap Sinaiban nem tudtunk feljutni a csúcsra. Ott se tudtunk volna kimenni a meredek hegytetőn a kilátópontokhoz.

Visszatértünk a Telecabin felső állomásához és szépen visszaereszkedtünk Pojánába.

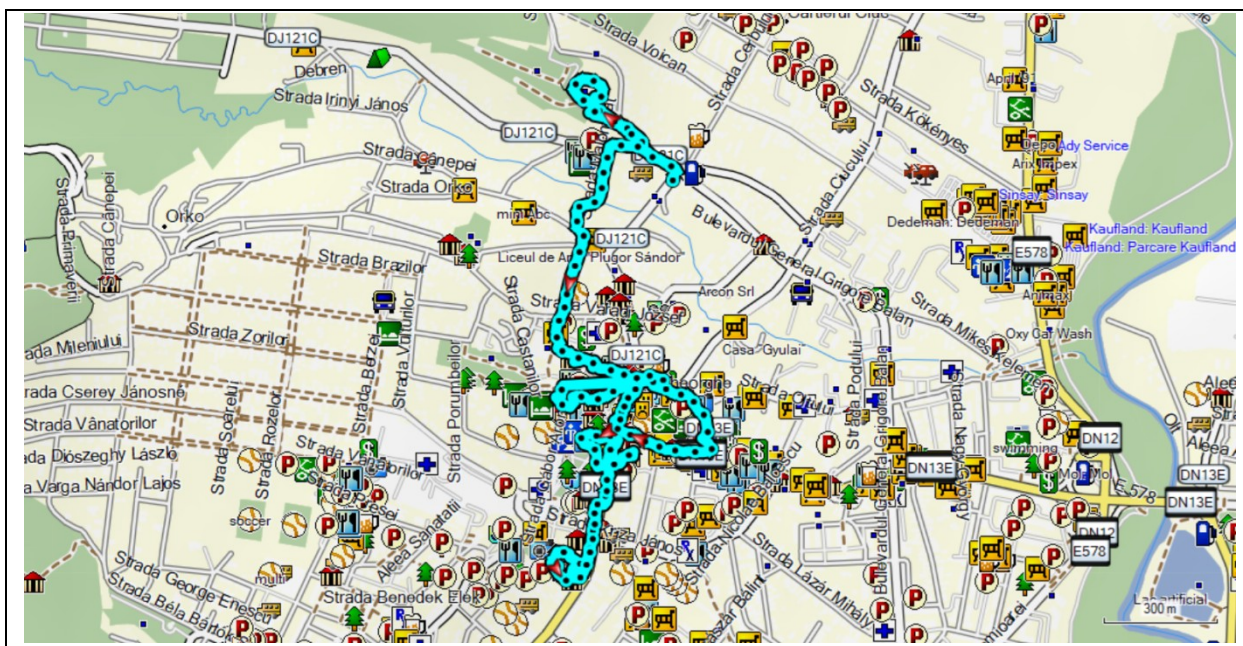
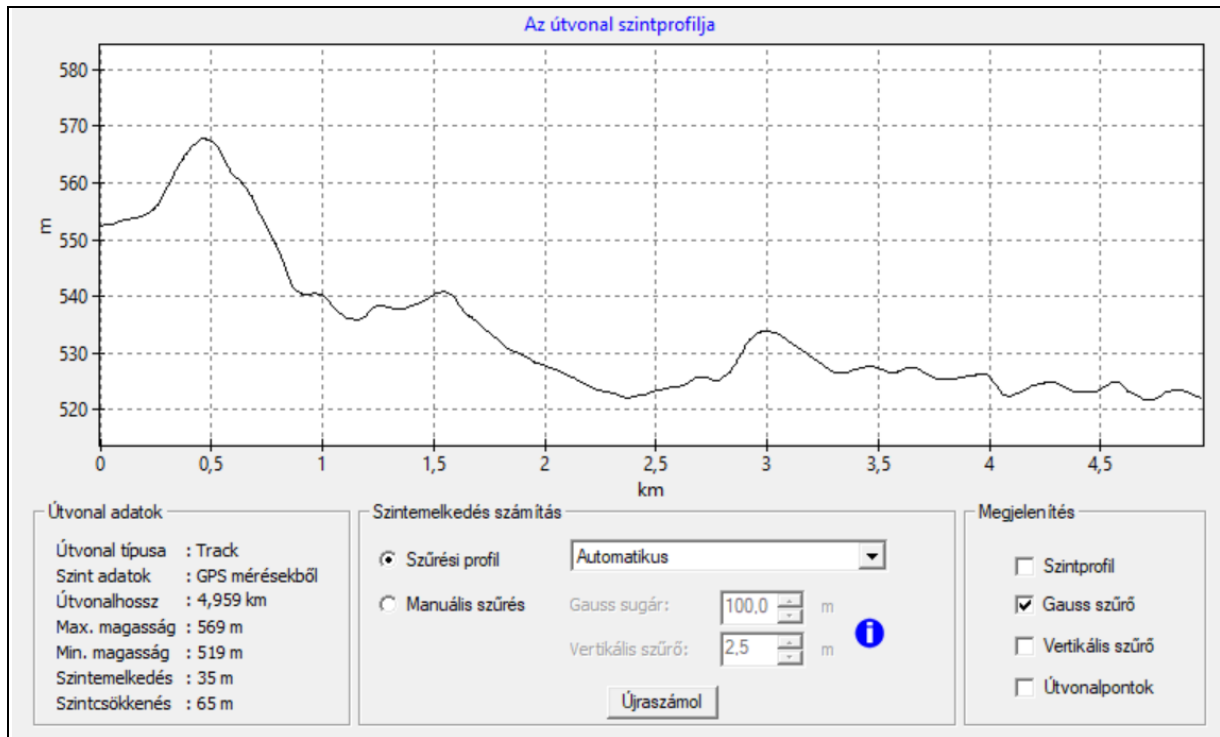
A 20-as busz bent állt a megállóban, egy kicsit gyorsabbra vettük lépteinket és már mentünk is vissza Brassóba.

A már ismert úton visszaértünk Livada Postei buszállomáshoz. Onnan pár perc alatt már otthon is voltunk.

Kis pihenés és melegedés után elindultunk délutáni programunkra Sepsiszentgyörgybe.

Délutáni program Sepsiszentgyörgy.

Táv: 5 km → 8 pont; szint: - ; csillagtúra 1 pont; MTSZ pont: 9

A Livada Postei buszállomásról elmentünk a Brassó Gara vasútállomásig. Megvettük a jegyet. Kicsit korán értünk ki a vasútállomáshoz, ezért egy padra leültünk és elfogyasztottuk ebédünket. Nézelődtünk.

Lassan kimentünk a Gyergyószentmiklósra tartó vonat peronjára. Mi csak Sepsiszentgyörgyig szándékoztunk utazni. Begurult a vonat. Felültünk rá. Helyjegyes volt a vonatunk. Leültünk a helyükre. Elég ocsmány, koszos, kényelmetlen volt a vonat. Úgy látszik a Székelyföldre tartó vonatok

már csak ilyen lepusztult szerelvényeket érdemelnek meg. Kis párhuzamot véltem felfedezni az Anyaországbeli B-A-Z, Borsod megye vasúti ellátottságával. Bár a többi megye sincs túl jól ellátva.

A vonaton megismerkedtünk a fülkében utazó útitársunkkal, aki meglepetésünkre magyarul beszélt. Rögtön rá kellett jönnünk arra, hogy ez a vonat azokat a településeket érinti, amelyek lakosainak nagy része magyarul beszélő székely ember.

Néhány információhoz hozzájutottunk az úriembertől.

Megérkeztünk Sepsiszentgyörgyre. A vasútállomáson megkérdeztük egy idős nénitől, hogy hol lehet jegyet venni a helyi járatú buszra. Természetesen magyarul, mert ez a város színmagyar.

Felültünk a 2-es számú buszra. Számunkra kicsit soknak tűnt az út. Kanyargott a busz jobbra-balra.

Ilka az idős nénit megkérdezte, hogy meg tudná-e mondani azt, hogy az Erzsébet parkhoz még hány megállót kell mennünk. Számolgotott és már mondta is, hogy még négy megállót menjünk, de most neki le kell szállnia a buszról, majd a többiek segítenek.

Pár megálló után a buszról megláttam az erőd templomot. Hopp, itt talán jó lenne leszállni. Felálltunk, és a buszon utazók szinte egyszerre riadtan felkiáltottak, hogy rossz helyen szállunk le, mert ez még nem az Erzsébet park. Mondtunk nekik, hogy tudjuk, köszönjük, hogy szóltak, de átgondoltuk a célpontunkat és nekünk itt jobb lesz leszállni.

De jó, hogy leszálltunk, ha már pont erre jött a busz. Az Erzsébet parktól legalább vagy két kilométert kellett volna visszagyalogolnunk az erődtemplomhoz.

Kálvin János szobrához értünk. Innen gyönyörűen látszott az erődtemplom.

Egy emelkedőn bejutottunk az egyik domb tetején álló erődtemplom területére. Nagyon szép, rendezett volt a környéke. Sajnos az erődbe nem tudtunk bejutni, mert felújítás miatt le volt zárva. Azért egy kicsit be tudtunk nézni belülről egy helyen.

Az erőd fala mellett egy csomó kopjafa van elhelyezve, ennek közelében a ládát kis keresgélés után megtaláltuk.

Körbejártuk az erődtemplomot. Nagyon impozáns, szép építmény, nagyon örültünk neki, hogy ide is eljutottunk.

Az erődtemplom látogatás után besétáltunk az Erzsébet park közelében lévő főtérre. Vitéz Mihály szobra rendkívül lepusztult állapotban van. Egyértelműen látható az emlékmű állapotán, hogy az egységes Románia megalapítója itt a Székelyföldön nem túl népszerű.

A főtéren szebbnél-szebb épületek vannak. Kellemeset sétáltunk a parkban is. Szép, rendezett hely, tele szoborral, 1848-as emlékmű is van ott, tele koszorúval.

Megéheztünk, ezért a tervben meghatározott Szent György pincébe benéztünk. Egy árva lélek nem volt a pincében, ezért mi is odébb álltunk.

Bementünk egy önkiszolgáló étterembe, ahol csorba levest és rántott sertésszeletet, illetve borjúpörköltet ettünk ebédre. Tiltott sört is ittunk a Csiki sörgyárból.

Nagyon jóllaktunk, degeszre ettük magunkat. Nem értem, hogy a magyar önkiszolgáló éttermek miért tűntek el. Ráadásul az árak. Na, hát azok sokkal kedvezőbbek voltak, mintha nálunk ültünk volna be egy hasonló kajára egy étterembe.

Egész Sepsiszentgyörgyi tartózkodásunk alatt nagyon élveztük, hogy mindenki magyarul beszélt, nekünk se voltak nyelvi nehézségeink.

Szinte megható, hogy az anyaországtól ilyen rendkívül távoli helyen szín magyar települések vannak.

Ebéd után volt még egy kis időnk az Erzsébet parkra. Ezután egy ortodox templomba is benéztünk. Hatalmas, új építésű templom, de gyönyörű volt. Kíváncsi lennék a szinte teljesen színmagyar településen mennyien mennek be ebbe a templomba?

Elsétáltunk még a Székelyföldi Nemzeti Múzeum épületéhez. Hétfő lévén zárva volt, de szerencsére a kertjébe be tudtunk menni.

Nagyon szép hely, ha valakinek az ideje engedi érdemes volna a Múzeumot megtekinteni.

Felültünk az 1-es számú helyi buszra és rövidesen megérkeztünk a vasútállomásra.

Meglepetésünkre a vasútállomáson a jegyárús románul beszélt. Ilka rögtön nyelvet váltott, beszéljünk akkor inkább angolul, mivel a románt nem értjük. Csak mosolyogtam a bajszom alatt.

Megkaptuk a jegyet. Még várakoznunk kellett egy csomó ideig.

Megjött a vonat a bemondás szerint Mádéfalva irányából. A vasúti bemondó bemondta először románul, utána angolul, majd kicsit mosolyogtató magyarsággal magyarul is.

A vonatjegy visszafelé olcsóbb volt, mint oda, pedig a vonat nagyjából hasonló nivójú volt mint az odaúton.

Megérkeztünk végre Brassóba.

Nagyon szép napunk volt. Nagyon tetszett, hogy az államhatártól ilyen távolról színmagyar települések vannak.

Holnap utolsó teljes napunkat töltjük Brassói utunkon.

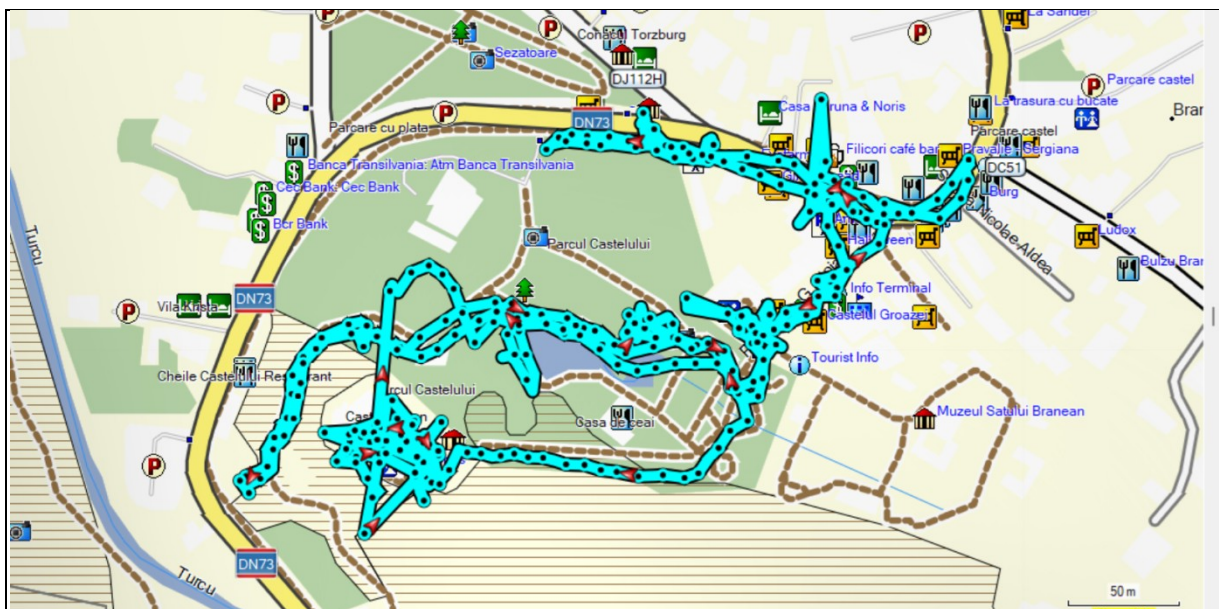
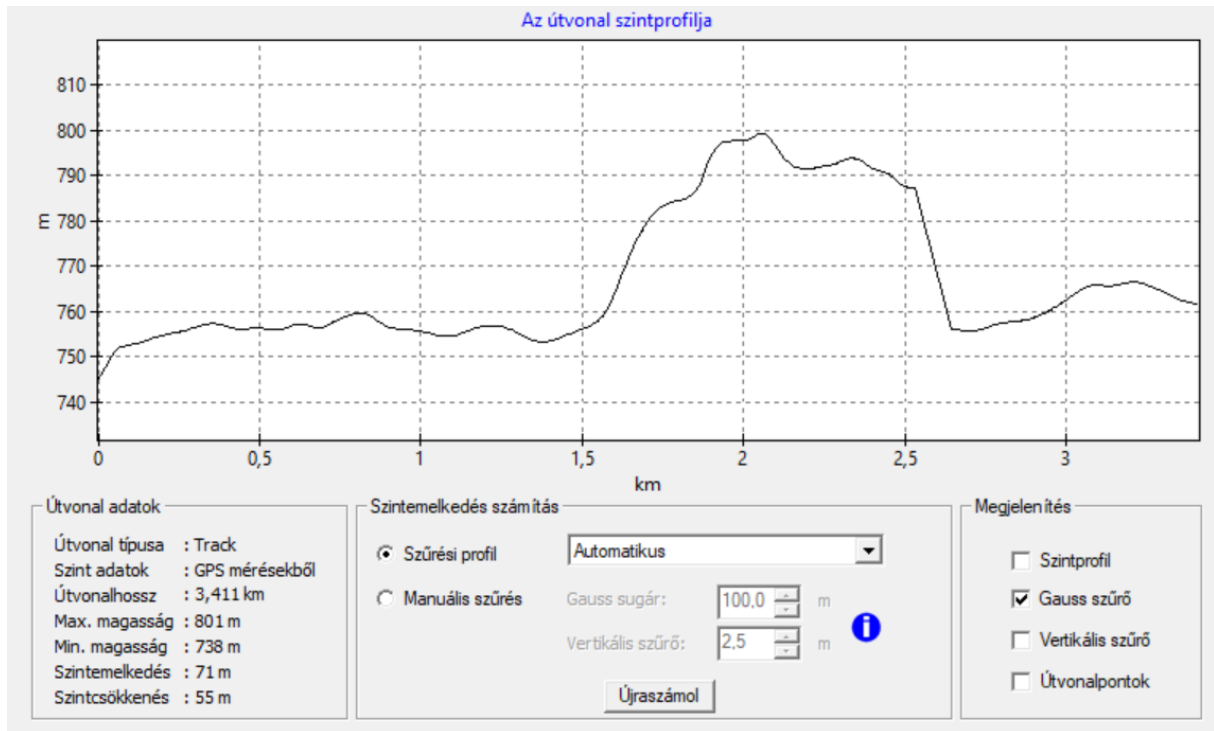
Branba (Töröcsvár) megyünk. 10 órára van időpontunk a várlátogatásra, ezért nem sokáig vakaródzhatunk holnap reggel sem, mert indulnunk kell, ha nem akarunk lekésni a várlátogatásról.

Meglátjuk, hogy a Töröcsvári kiruccanásunkat mikor tudjuk befejezni. Barcarozsnyóban még szeretnénk némi programot csinálni, ha belefér. Nem leszünk akkor sem csalódottak, ha esetleg már nem tudunk eljutni Barcarozsnyóba.

5. nap március 24. kedd. Délelőtti program Bran (Töröcsvár)

Egész éjjel alig tudtam aludni, annyira izgultam, hogy a Bran tömegközlekedéssel való megközelítését jól határoztam meg. Nagy kételyeim voltak ez irányban. Reggel tíz órára van jegyünk a Töröcsvári várba. Mi lesz, ha az utazással valami probléma adódik?

Táv: 3 km → 5 pont; szint: 100 m → 2 pont; csillagtúra → 1 pont; MTSZ pont: 8

Reggel hétkor indultunk a Livada Postei buszállomásra. A jegyárus hölgy már ismerősként üdvözölt minket. Jegyvásárlás után információkat kértünk tőle, hogy a 16-os helyi járatú busz melyik terminálról fog indulni és valóban az Autogara 2-nél meg fog állni? Nagyon kedvesen útba igazított minket. Rákérdezett, hogy netán Branba szeretnénk utazni? Persze, hogy Branba. Csal mosolygott a

hölgy. Mivel angolul beszéltünk vele száz százalékosan tisztában volt vele, hogy túristák vagyunk. Ha Autogara 2, akkor Bran. Az itteni emberekről egyébként az a vélemény alakult ki bennünk, hogy sokkal kedvesebbek egymáshoz, az idegenekhez, nyitottabbak és segítőkészebbek, mint nálunk Magyarországon az emberek. Ráadásul nem olyan fásultak, és rosszkedvűek, mint mi vagyunk. Valamit mi nagyon elrontottunk. Jaj, de nehéz lesz ezt helyre hozni.

Kis segítséggel leszálltunk a Stadionul Tineretului megállónál és már láttuk is az Autogara 2 buszállomást. Hú, az első nagy izgalmon túl voltunk. De, vajon tudunk-e jegyet venni a Branba tartó buszra? Lesz-e rajta hely?

Megérkeztünk az Autogar 2-es, távolsági buszmegállóba. Az eddigi kiváló tapasztalatainkat elég erősen rontotta ez a hely. Lepusztult, szocreál kinézetű buszállomást láttunk. Azt nem mondanám, hogy omladozott, de egy ilyen szép városhoz méltatlan kinézetű volt.

Siessünk, keressük meg honnan fog indulni a busz Branba, vegyük meg a jegyet minél előbb. Egy, valószínűleg sofőr ránk kérdezett, hogy hová szeretnénk utazni. Mondtuk neki, hogy Branba szeretnénk menni. Ő románul, mi angolul beszéltünk, mégis simán megértettük egymást.

Mondta az úriember, hogy nyugi. Az a busz fog Branba menni, ami már ott áll a megállóban. Nem volt nagy a választék, mert ez az egy busz volt bent a buszállomáson. A jegyvásárlással ne foglalkozzunk, majd a buszon meg tudjuk venni. Igaz, hogy volt egy jegypénztár is, aminek tárva-nyitva volt az ablaka, de ott senki nem volt és a busz indulásáig sem ült be a jegypénztárba senki.

Rövidesen megérkezett a buszunk sofőrje és már lehetett is beszállni a buszra. Legalább negyed órával az indulás előtt megkezdődött a beszállás. Nem ám úgy, mint nálunk, hogy az utolsó pillanatban áll be a busz és aztán persze, hogy több perces késéssel tud csak a busz indulni.

Persze itt is késéssel indult a busz, de csak azért, mert a sofőr még elment meginni egy kávéját. Mindenki nyugodt volt rajtunk kívül.

Elindultunk Branba, ekkor halálos nyugalom töltött el. Ez a mai napi program sem fog már tönkере menni.

Rasnovon keresztül szép lassan megérkeztünk Branba. Jajjjjjjj, de korán megérkeztünk. Tízre volt jegyünk a várba, mi meg több mint egy órával előtte már ott voltunk.

Kicsit nézelődtünk a vár közelében lévő boltokban, és az éppen nyitogató bazársoron. Mindenféle drakulával, Brannal kapcsolatos dolgokat árulgattak.

Megpróbáltunk jóval tíz előtt bemenni. Semmi gond nem volt. Nem szívóztak a belépésnél, mint a sinaiában a Peliosor kastélynál.

Jól körülnéztünk a várkertben. Sok fényképet készítettünk, majd felmentünk a vár bejáratához. Nem volt még nagy a tömeg.

Jól megnéztük a várat. Sok volt a lépcső, az előző napi túrákban elfáradt lábainknak nem tett túl jót ez sok lépcsőzés.

Időnként a környező havasokra, és Bran településre is elképesztően szép kilátások nyíltak.

Bejutottunk a középkori kinczeszközök bemutató fakultatív kiállításra. Erre a kiállításra külön vásároltunk belépőt. Talán nem kellett volna, nem nagyon tetszettek ezek „műszerek”. A karóá húzás, keréketörés, a szöges fotelek, stb. tömkelegét állították ki.

Ezután egy másik fakultatív kiállításhoz, az időalagúthoz érkeztünk. Egy liften ereszkedtünk le a kiállítótérbe. Nekünk nem nagyon tetszett, kár volt érte a pénzt kiadni.

Végül a kastély shoapjába értünk be, ahol mindenféle dolgot próbáltak tízszeres áron rátukmálni a látogatókra, természetesen nem nagy sikerrel.

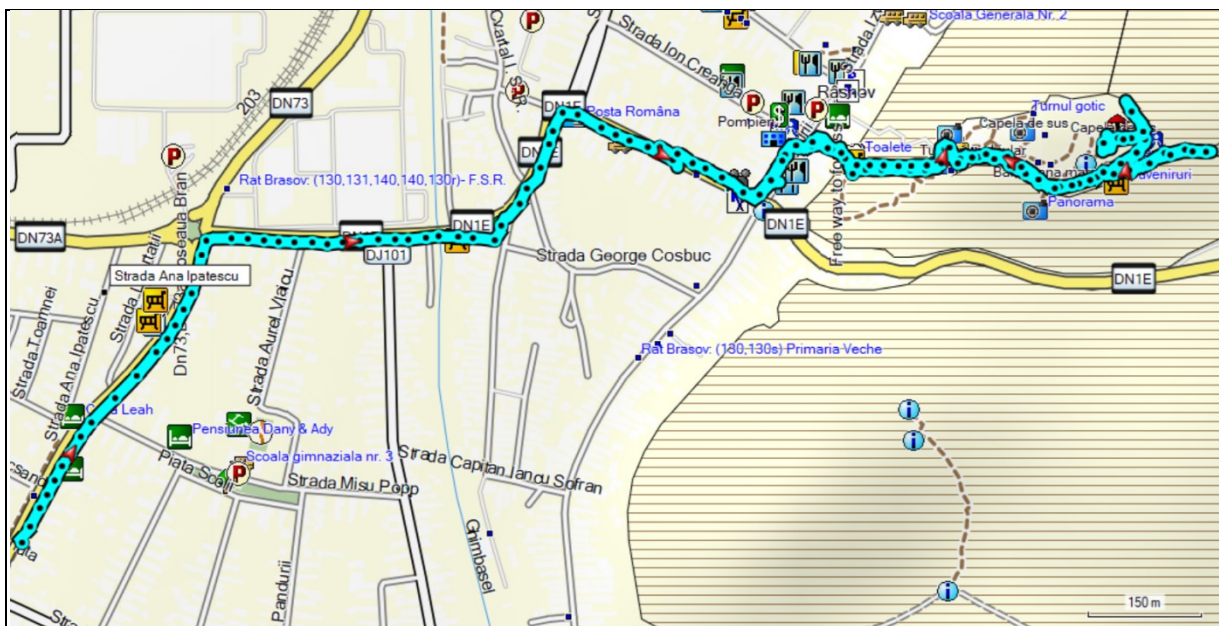
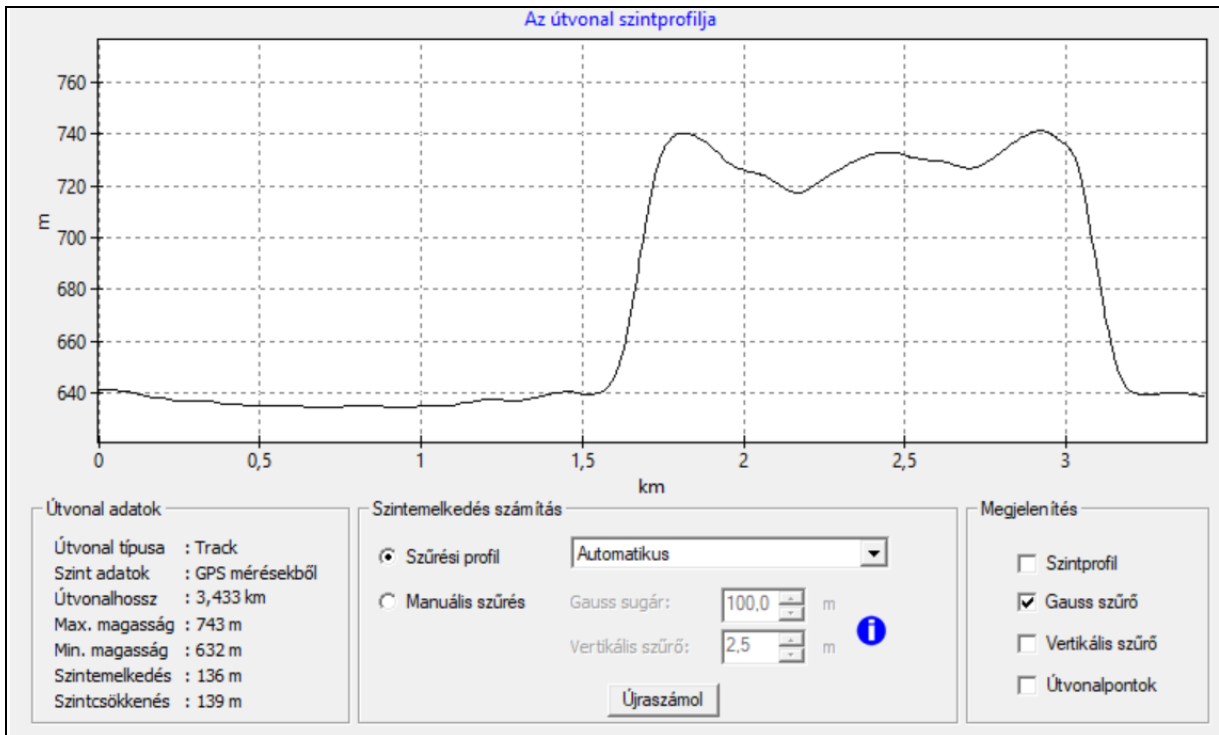
Kimentünk a vár területéről butikorra és egy padon jól pihentünk és ettünk, ittunk. Óránkat is figyeltük, nehogy lekéssük a Rasnovba (Barcarozynó) tartó buszunkat.

Kicsit keresgelnünk kellett a buszmegállót, de úgy sejtettük, hogy megtaláltuk. Egy kedves, idős néni megerősített minket abban, hogy jó helyen állunk. Nemsokára, húsz perc múlva jön a busz.

Végre megérkezett a busz és már robogtunk is Rasnovba. Itt tartottuk délutáni programunkat.

Délutáni program Rasnov (Barcarozsnyó)

Táv: 3 km → 5 pont; szint: 100 m → 2 pont; **MTSZ pont: 7**

Branból nem túl hosszú buszozás után Rasnovba értünk. Nem sikerül jó megállóban leszállnunk, ezért kicsit távolabb szálltunk le a buszról, mint szeretnénk volna. Hiába, a helyismeret hiánya néha előjön.

Taxit nem találtunk, ezért a közeli Vár völgyi cseppkőbarlangba nem jutottunk el. Már nem tudtuk bevállalni a komolyabb túrát, fizikailag már ki voltunk készülve.

Begyalogoltunk a városka központjába és láttuk, hogy a várhoz egy felvonó is ki van építve. De jó lenne, ha működne is.

Ahogy közeledtünk a felvonóhoz, láttuk hogy működik. Nem volt nagy a forgalom, ezért csak ritkán vitt fel és le látogatókat.

Kis keringőzés után megtaláltuk a felvonó bejáratát. Egyedül voltunk, szinte felcsillant a jegyáros lányok szeme, amikor megláttak minket. Megvettük a jegyet, gondoltuk hogy várakozhatunk majd egy darabig mire felvisznek minket. A felvonó kezelője azonnal megjelent és már nyitotta is a felvonó ajtaját. Szinte észre se tudtuk venni, már fent is voltunk a várnál. Útközben gyönyörködtünk a csodálatos panorámában.

Kiszálltunk a felvonóból és a vár fala melletti ösvényen sétáltunk a vár bejáratáig. A kilátás a Fogarasi havasokra és Brassó Pojánai havasokra elképesztő volt. Nem győztünk fényképezgetni és csodálni a havas hegytetőket és Rasnov kisvárosát.

Odaértünk a vár bejáratához. Onnan még elindultunk a nem túl távoli Dinópark bejárata irányába. Mivel az út nagyon lejtett egy völgy irányába, ezért a Dinóparkról lemondunk. Azt hiszem jól is tettük. A Dínópark felé egy traktor által vontatott kisonnival hozták fel a turistákat.

Odagyalogoltunk inkább a vár bejáratához. Meglepetésünkre nyitva volt a várkapu. Beléptünk rajta. Azonnal jött egy férfi, aki tájékoztatott minket arról, hogy a vár felújítás alatt áll, de azért ha már itt vagyunk bemehetünk és készíthetünk néhány képet. Nagy öröm volt ez számunkra, mert nem számítottunk arra, hogy a várfalakon belülre is benézhetünk.

A várlátogatás után visszagyalogoltunk a felvonóhoz. Azt hiszem kamerával figyelhettek bennünket, mert nemsokára már jött is értünk a felvonó és már vitt is minket le a alsó állomáshoz.

A város főterén egy padon még pihentünk és ettünk egy kicsit.

Ezután elgyalogoltunk a közeli buszállomáshoz. Egy kedves hölgytől kaptuk meg a szükséges információkat.

Végre megérkeztünk a szállásunkra, ahol nem túl boldogan tapasztaltuk, hogy nincs víz. Bízunk benne, hogy minél előbb visszaállítják a vízszolgáltatást.

Most már pihenünk. Eléggé kifárasztott minket ez a Brassó környéki pár nap.

Holnap összeközzünk, rendet rakunk a lakásban, ezután még lemegyünk a sétálóutcába. Próbálunk ajándékokat venni. Dél körül kell elhagynunk szállásunkat.

Ezután szép lassan elbúcsúzunk Brassótól, ahol felejthetetlenül szép napokat töltöttünk el. Aztán irány a repülőtér és visszautazunk Magyarországra.

2026. március 25. Hazautazás

Gyümölcsoltó Boldogasszony napján utaztunk haza. Ezt most tudtam meg az internetről. Ezen a napon fogan Jézus. Én éreztem. Ezért voltam ilyen feszült.

Reggel összeköltünk. Rendbe tettük a lakást. Aztán levittük a boltba a göngyölegeket. Nagyon hiányzott kedvencé vált biztonsági őrnök, aki miután meghallotta, hogy magyarul beszélünk, minden lépésünket követte. Jó híre van a magyaroknak. Lopósnak ismerik őket.

Mi nagyon jó kapcsolatba kerültünk a biztonsági őrrrel. Amikor meglátott minket, már mosolygott is.

Sajnálom, hogy nem tudtunk tőle elbúcsúzni.

A boltban levásároltuk a göngyölegek árát, egy kis ráadással.

Ezután tettünk még egy kört a Tanácsház tér felé, majd visszamentünk szállásunkra.

Lefeküdtünk még, pihentettünk egy másfél órát.

Eljött az indulás ideje. El kellett hagynunk a szállást.

Rövid séta után bementünk a Weiss Bisztróba. Étkezni szerettünk volna, mert a mai napunk hosszú lesz, ebédelni kell!

Rövid gondolkodás után kiválasztottuk az ennivalót. Szerintem mindketten jó választottunk. Az ennivaló mindkettőnknek nagyon ízlett. Még egy üveg sör is legurult hozzá.

Nem sok időnk volt már az A1-es busz Livada Posteiről való indulásáig. Megbeszéltük, hogy a 13¹²-es busszal megyünk ki a repülőtérre, nehogy lekéssük a repülőgépet.

Ki is értünk három és fél órával a repülőgép indulása előtt.

Ücsörögtünk egy darabig, mire elkezdődött a beléptetés. Egy kedves Hölggyel még beszélgettünk is.

A védelmi zónában szinte levetkőztettek. Naná, hogy a laptopomra is rendkívül kíváncsiak voltak. Valószínű, hogy még életükben nem láttak laptopot. Láttam, hogy élvezik a szívatást.

Kábítószerre is gyanakodtak. A kezeimet, a hasamat, a hátizsákomat össze-vissza ellenőrizték, hogy nincs-e kábítószer. Lehet, hogy narkósnak néztek?

Kellett vagy húsz perc mire újból felöltöztem és visszapakoltam a hátizsákomba a kipakoltatott holmit. Nem voltam túl feldobva.

Meglepetésre a védelmi zóna után, kb. tíz méterre már ott is volt a repülőgépre való beléptetés.

Kedves kis hölgy végezte a beléptetést, négy rendőr figyelte a fejleményeket.

Leültünk kb. két órával a gép indulása előtt. Mászkáltunk össze-vissza a rendkívül kisméretű váróterületén, ahol egyre jobban fokozódott a tömeg. Persze, hogy nem jutott mindenkinek ülőhely.

Hát ez nagyon uncsi, nagyon gázos várakozás volt.

Megérkezett végre Dortmundból a gépünk. Volt is vagy húsz perc, hogy kiszálljanak az utasok, és átnézzék a gépet, hogy mi beszállhassunk-

Percre pontosan jóoltam, hogy a beléptetés mikor fog elkezdődni.

Negyve óra késéssel kigördültünk.

Nem voltak jó érzéseim. Tartottam ettől a repülő úttól. Ezt az érzést megerősítette bennem, hogy a repülő elindulás után, rendkívül hosszú úton mentünk a felszállópálya felé.

Végre felszálltunk. Emelkedtünk, majd kanyarodtunk. Ezután a gép elkezdett erősen süllyedni. Na, mondom, lehet hogy itt a vége?

Szerencsére nem volt probléma.

Mivel repülő úthoz viszonyítva nem túl távol van Brassóhoz Budapest, ezért fél óra repülés után már elkezdünk süllyedni.

De milyen süllyedés volt ez? Életemben ilyen meredek süllyedésben még nem volt részem. Pattogott a fülem a légnyomás változásától.

Közeledtünk Ferihegyhez. Egyre keményebben ereszkedtük lefelé. Szorítottam az ülés karfáját.

Közeledtünk a kifutópályához. Egyre jobban féltem a sikertelen landolástól. Végre megérkeztünk.

Ez nem volt könnyű út számomra, nem mertem a repülő út alatt Ilkának említeni félelmeimet.

Kiszállás után tapasztaltuk azt, hogy itt sokkal kellemesebb az idő, mint ott.

Végre a Metróig eljutottunk, majd vonatra szálltunk. Láttuk, hogy vörös az égája. Szél lesz holnap.

Hát ez a kirándulás nagyon jó volt, szép volt. Talán még Romániába máskor is elmegyünk.